

ΟΙ ΕΝΤΙΜΟΙ

Κωμικόν δραμάτιον εἰς πρᾶξιν μίαν.

[Παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς
τοῦ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ τὴν δεκάτην Δεκεμβρίου 1902].

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΡΜΙΡΗΣ, διευθυντὴς ἑταιροῦ, ἀσφαλειῶν ζωῆς.—
ΡΙΤΑ, σύζυγός του.—ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ὑπηρέτριά των.—ΘΑΝΑΣΗΣ, πατήρ
τῆς Μαριάρνας.—ΒΑΡΛΗΣ, τραπεζίτης.—ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ, χήρα.—
ΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡ.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ γραφεῖον τοῦ Καρμίρη εὐπρεπῶς ἐπιπλωμένον.
Δεξιῶς, θύρα φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ρίτας· ἀριστερῶς, ἔτέρα
φέρουσα εἰς ἄλλα διαμερίσματα τῆς οἰκίας. Εἰς τὸ βάθος θύρα.
Δεξιῶς θερμάστρα, ἐφ' ᾧς ὠρολόγιον κ.τ.λ.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΣΗΣ.

ΜΑΡ. (ξεσκονίζουσα τὰ ἔπιπλα καὶ συγχρόνως ἐμιλοῦσα πρὸς τὴν
Καλομοίραν). Τί νὰ σου κάνω, κυρά μου ... δὲν μπορώ! Αὐτὴν
τὴν παραγγελίαν ἔγω.

ΘΑΝ. (μὲν ησιώτικην ἐνδυμασίαν). Τί θὰ εἰπῇ παραγγελία καὶ
ξεπαραγγελία!... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν κυρά σου ἀφοῦ πρό-
κειται νὰ πετάξουν τὴν γυναῖκα ὅσῳ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς.

ΜΑΡ. (τῷ Θανάσῃ). Η κυρία μου δὲν δέχεται κανέναν σήμερα...
Κ' ὑστερα, ὁ ἀφέντης μου εἶπε νὰ σου 'πῶ σὰν ἔθης, ὅτι δὲν
γίνεται τίποτα· πρέπει νὰ πληρώσῃς τὸ 'νοῖκι, ἀλλοιῶς θὰ σὲ
πετάξῃ ἔξω.

ΚΑΛ. (πενθηφοροῦσα). Μὰ δὲν εἶναι ἀδίκο γιὰ τριάντα δραχμαῖς
νὰ μείνω 'ς τοὺς πέντε δρόμους μὲ τὰ δυώ μου ὄφρανά;... Τί θὰ
γάσῃ νὰ περιμείνῃ 'λίγας 'μέραις ἀκόμα...

ΜΑΡ. αύτὸν μου εἶπε νὰ σου 'πῶ, κι' αὐτὸν λέω... Κάνε
σπως ἀγαπᾶς... Φρόντισε νὰ τὴν εὔρης... Τριάντα δραχμαῖς,
τὸ τὴν ἡλικία ποῦ εἶσαι, γῆρας γυναικα κι' ὅμορφη, βρίσκονται
εὔκολα.

ΘΑΝ. Νὰ φᾶς τὴν γλώσσά σου, ἀσυλλόγιστη!.. Οὕτε τὴν φτώ-
χεια δὲν σέβεσαι... Αλλὰ ποῦ!.. Δῶ μέσα πούμπλεξες!..

ΜΑΡ. Τοῦ λόγου σου νὰ μήν ἀνακατώνεσαι στὰ ξένα νιτερέσα...
Οποιος χρωστάει, πρέπει νὰ πληρώνῃ, τι θὰ εἰπῇ!..

ΚΑΛ. Μὰ γιὰ τριάντα δραχμαῖς εἶναι σωστό, ἔνας πλούσιος
ἀνθρώπος, νὰ καταστρέψῃ μιὰ φρυγία δλόκληρη... Δὲν φοβά-
ται τὸν θεό;

ΜΑΡ. Δὲν ξέρω ἂν τὸν φοβᾶται ή οὐ!.. μὰ τώρα πήγαινε
γιατὶ ἔχουμε καὶ δουλειά!..

ΘΑΝ. (τῇ Μαριάννα). Μίλω ἀνθρωπιγάτερα λιγάκι!.. (Μειλι-
χίως τῇ Καλομοίδη). Αἴντε πήγαινε, κυρά μου, κ' ἔγει ὁ θεός!

ΚΑΛ. (ἀναστενάζοντα). Αὐτὸς ἂς τοῦ τὸ πληρώσῃ!.. (Κινεῖται
πιπεριάθη).

ΜΑΡ. Εσὺ νὰ ιδοῦμε τι θὰ κάνης, κι' ὁ θεός...

ΚΑΛ. (ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους). Θὰ σου τὸ πληρώσῃ καὶ μὲ
τὸ παραπάνω, μεῖνε γῆρακ! (ἔξερχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ καὶ ΘΑΝΑΣΗΣ

ΘΑΝ. Τὴν καύμένη τὴν γυναικοῦλα!.. Ραίστηκε ή καρδιά
μου!.. Ακοῦς ἐκεῖ, γιὰ τριάντα ψωροδραχμαῖς νὰ... Μὰ τόσο
παραδόπιστος εἰν' αὐτὸς ὁ ἀφέντης σου!..

ΜΑΡ. Καθένας κυττάζει τὸν παρᾶ του.

ΘΑΝ. Καλλίτερα θὰ ἔκχαι νὰ κύτταζε τὸ σπίτι του!

ΜΑΡ. "Αρχισες πάλι;

ΘΑΝ. Μὰ τι θάρρεψες, πῶς 'τέλειωσα, ἐπειδὴ ηρθε αὐτὴ ή
κακομοιριασμένη καὶ μᾶς ἔκοψε ἀπάνω στὴν κουβέντα;.. Γε-
λάστηκες... Σους λεγα λοιπόν, πῶς πρέπει νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ
μπαγάγια σου καὶ νὰ φεύγουμε... Τὸ σπιτικὸ αὐτὸ δὲν εἶναι
γιὰ σένα... Βούτεν ή γειτονιά!

ΜΑΡ. Μὰ κάθεσαι, καλὸς πατέρα, κι' ἀκοῦς τι λέει ὁ κό-
σμος!.. Ο κόσμος ἀλλη δουλειὰ δὲν ἔγει, παρὰ νὰ κακολογῇ
τὸν ζεν καὶ τὸν ἄλλον.

ΘΑΝ. "Ετσι λέει τοῦ λόγου σου!;

ΜΑΡ. Αμὲ πῶς; Δὲν τὴν ξέρεις τὴν Αθήνα κ' ἔγεις δίκαιο.

Ἐδῶ, πατέρα μου, στὴν πειθαρέουσα, ή κακογλωσσιὰ δίνει καὶ πέρινει.

ΘΑΝ. Δὲν τ' ἀκούω 'γὼ αὐτά!.. Γιὰ νὰ λέη ὁ κόσμος θὰ 'πῆ πῶς κατί τρέχει... Κουτουροῦ δὲν βγαίνουν τὰ λόγια... "Τστερα, ἐγὼ εἰδα καὶ μὲ τὰ μάτια μου.

ΜΑΡ. Μήν τὸν ξαναπῆς, πατέρα, αὐτὸν τὸν λόγο, γιατὶ κολάζεσαι.

ΘΑΝ. 'Εγὼ κολάζομαι; ή ἐσὺ ποῦ κάθεσαι; 'δῶ μέσα!

ΜΑΡ. Ναι, μὰ ἐδῶ μέσα παιρνω καὶ τῆς ἑξῆντα τὸν μῆνα.

ΘΑΝ. Πῶς ἑξῆντα, ἀφοῦ ἔχουμε συμφωνήσει τριάντα.

ΜΑΡ. Μὰ μοῦ δίνει κι' ἄλλαις τριάντα ή κυρία ίδιαιτέρως.

ΘΑΝ. "Α! σοῦ δίνει καὶ ή κυρία ίδιαιτέρως; !..." Ελα γλήγορα, τὰ μπαγάγια σου καὶ δρόμο!.. 'Εμένα δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου αὐταῖς ή ίδιαιτέραις πληρωμαῖς... "Ελα, σοῦ λέω, μὴ κάθεσαι... καὶ σπίτι ποῦ πληρώνει ίδιαιτέρως ή κυρὰ τὴν ύπηρέτρια δὲν εἶναι τίμιο...

ΜΑΡ. Μὰ τί κάθεσαι καὶ λέεις...

ΘΑΝ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω!.. Δέν σ' ἀφίνω 'γὼ νὰ κάθεσαι; 'δῶ μέσα γιὰ νὰ βλέπης τοὺς ἐργολάθους τῆς κυρᾶς σου, σχ! !...

ΜΑΡ. Σώπα, καλέ, κ' είναι μέσα ή κυρία.

ΘΑΝ. Δὲν πά' νάναι!.. 'Σκοτίσθηκα, θαρρεῖς!.. 'Εγὼ εἴμαστεις νὰ τὸ 'πῶ κατάμουτρα καὶ στὸν ἀφέντη σου...

ΜΑΡ. Αὐτὸ ἔλειψε νὰ κάνης!..

ΘΑΝ. Θὰ τὸ κάνω μαθέεις!.. Θὰ τὸ κάνω, γιατὶ τὸ στομάχι τὸ δικό μου δὲν σηκώνει τέτοια πράγματα. Κι' ἀν στραβώθη ὁ ἀφέντης σου καὶ δὲν βλέπει, θὰ τοῦ ἀνοίξω ἐγὼ τὰ μάτια!

ΜΑΡ. Κι' αὐτὸς θ' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα νὰ σὲ βγάλῃ ἔξω!

ΘΑΝ. Θὰ πάρω ὅμως καὶ σένα μαζί μου.

ΜΑΡ. Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμᾶσαι ποῦ θὰ κάσω 'γὼ τῆς ἑξῆντα!..

ΘΑΝ. (ἐκπός έαυτοῦ). Σώπα, κολασμένη, μὴν ἀρπάξω καμμιὰ καρέκλα καὶ... (κτύπος εἰς τὴν θύραν).

ΜΑΡ. "Ελα, ησυχα, γιατὶ κάποιος ἔρχεται... (βαίνει πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους) 'Ορίστε!..

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΒΑΡΔΗΣ.

ΒΑΡ. 'Ο κύριος Καρμίτης;

ΜΑΡ. 'Εθγήκεν ἔξω.

ΒΑΡ. (ιδίᾳ). Αὐτὸ τὸ οἵτερα!.. (μεγαλοφώνως) 'Η κυρία;

ΘΑΝ. (ιδίᾳ). "Ετσι μούρχεται νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ νὰ τοῦ στρίψω τὸ καρύδι!..

ΜΑΡ. Μέσα εἶναι.

ΒΑΡ. Εἰμπορῶ νὰ τὴν ίδω;

ΘΑΝ. (παρεμβαίνων). Δὲν 'μπορεῖς, ἀφεντικό μου, δὲν 'μπορεῖς!.. Εἰπε, σήμερα πῶς δὲν δέχεται κανέναν...

ΜΑΡ. (ιδιαιτέρως τῷ Θανάσῃ). Νά, πατέρα... (τῷ Βαρλῆ). Περιμένετε μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

ΘΑΝ. Νὰ κάτσης 'στη δουλειά σου!.. Ἡ κυρά σου εἶναι ἀνήμπορη!

ΒΑΡ. Γιὰ νὰ σου 'πῶ, γέρο μου, δὲν μου λέσ ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου:

ΘΑΝ. 'Εγώ;.. 'Εγώ εἶμαι... εἶμαι...

ΜΑΡ. Εἴν 'ό πατέρας μου, κύριε Βαρλῆ... ἀπλοϊκός, ζέρετε, καὶ νὰ τὸν συγχωρεῖτε...

ΒΑΡ. 'Α! μὰ τότε... Τότε 'μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν κυρία σου.

ΘΑΝ. (ἐκτὸς έαυτοῖ). Δὲν θὰ πᾶς πουθενά!

ΜΑΡ. 'Εμένα μὲ πληρώνουν καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μου λένε! (Εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ρίτας).

ΘΑΝ. Νὰ σου καμωθῆ νὰ σκάσης!..

ΒΑΡ. Γιὰ νὰ σου πῶ, γέρο μου, 'ζέρεις ὅτι εἶναι ἀσχημό πρᾶγμα ν' ἀνακατεύεται κανεὶς 'στης ζέναις ύποθέσεις;

ΘΑΝ. Καὶ βέβαια εἶναι ἀσχημό!.. Εἶναι σὰν νὰ γωρίζῃ ἀντρόγενο!..

ΒΑΡ. Δηλαδὴ τι θέλεις νὰ εἰπῆς;

ΘΑΝ. Θέλω νὰ είπω πῶς ἔχω τὰ μάτια μου γερὰ ἀκόμα καὶ βλέπω γύρω μου τι γίνεται. Κι' ἀν εἶναι μερικοὶ 'δῶ μέσα που δὲν βλέπουν, θὰ τοὺς τ' ἀνοίξω ἐγὼ τὰ μάτια!..

ΒΑΡ. (εἰδων τικῶς). Αἴ, μὰ κύταις τῆς ιδιοτροπίαις τῆς ἔχουν πάντα τὰ γεράματα!.. 'Αν ήσουν πειὸν νέος, 'μποροῦσες νὰ ἐπιδοθῆς εἰς τὴν ὄφθαλμολογίαν!..

ΜΑΡ. (ἐπανερχομένη). Περάστε, κύριε Βαρλῆ.

ΒΑΡ. (ἐνῷ εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ρίτας πρὸς τὴν Μαριάνναν). Πρόσεχε τὸν πατέρα σου, Μαριάννα, γιατὶ σκοπεύει νὰ κάνῃ ὄφθαλμολογικὰς ἐγγειρήσεις. (Εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ρίτας).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΘΑΝΑΣΗΣ καὶ ΜΑΡΙΑΝΝΑ.

ΘΑΝ. Άκόμα στέκεσαι καὶ δὲν πέφτεις ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ τσακισθῆς;

ΜΑΡ. Τί ἔπαθες πάλι;

ΘΑΝ. Μωρή, γι' αὐταῖς τὴς δουλειαῖς σ' ἔφερα ὅῶ μέσα;.. "Ελα, γλήγορα... Μάζευε τὰ υπαγάγια σου νὰ πηγαίνουμε... "Ελα, μὴ κάθεσαι!

ΜΑΡ. Φοίνεται πῶς βάλθηκες νὰ μὲ κάνης νὰ ψοφήσω τῆς πείνας!

ΘΑΝ. Καλλίτερα νὰ ψοφήσης τῆς πείνας παρὰ νά... Καὶ δὲν μοῦ λέσ, ποιὸς εἰν' αὐτός ποῦ ἔρχεται καὶ βλέπει τὴν κυρά σου, τὸν καὶσὸ ποῦ λείπει ὁ ἄνδρας της;

ΜΑΡ. Εἶναι τίμιος ἄνθρωπος... τραπεζίτης... ὁ κύριος...

ΘΑΝ. Τραπεζίτης, αἴ!.. Δηλαδὴ ἄνθρωπος μὲ πολλοὺς παράδεις!.. Σᾶς πληρώνει λοιπὸν ὅλους ὅῶ μέσα αὐτός, αἴ;

ΜΑΡ. Δὲν ξέρεις τί λέσ!.. Καὶ καιρός, μοῦ φαίνεται, εἶναι νὰ πηγαίνης, μὴν ἔλθῃ ὁ ἀφέντης κ' ἔχουμε ιστορίας...

ΘΑΝ. Καὶ βέβαια πῶς θάγουμε ιστορίας, γιατὶ ἐγὼ θὰ τοῦ τὰ 'πῶ δλα πέρα - πέρα. 'Εγώ, βλέπεις, δὲν πληρώνουμει...

ΜΑΡ. Δὲν ξέρω τί ἔπαθες σήμερα.

ΘΑΝ. Τὸ 'ξέρω δημος ἐγώ... καὶ δὲν μοῦ γρειάζονται περιστότερα νὰ πάθω!

ΜΑΡ. Καλά, σώπα, γιατὶ θαρρῶ πῶς ἀνοίγει ἡ πόρτα.

(Ο Βαρλῆς ἔξερχεται ὅθεν εἰσῆλθε προπεμπόμενος ὑπὸ τῆς Ρίτας).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΒΑΡΛΗΣ καὶ ΡΙΤΑ.

ΒΑΡ. Au revoir λοιπὸν εἰς τὰς ἔξ.

ΡΙΤ. Au revoir.

ΒΑΡ. (κύπτων εἰς τὸ οὖς τῆς Ρίτας). Τὰ βλέπετε; ὁ γέρος ἔδω εἶναι ἀκόμη καὶ προσέχετε. (Τῇ Μαριάρρᾳ ἐρῷ ἔξερχεται.) Αντίο, Μαριάννα.

ΜΑΡ. Προσκυνῶ, κύριε Βαρλῆ.

ΘΑΝ. Αὐτὸ σούλειπε! Νὰ προσκυνᾶς κιόλας, ἀφιλότιμη!

ΡΙΤ. (τῷ Θανάσῃ). Πάλι καθησιό, βλέπω, κύρι Θανάση... Δὲν κάνεις καλά... κακομαθαίνεις καὶ τὴν κόρη σου.

ΘΑΝ. (ἀπὸ σκοποῖ). 'Εγώ τὴν κακομαθίνω;

ΡΙΤ. 'Αμ! ποιός;... έγώ!... Ήλθες, την είδες, 'τελείωσε... Κύτταξε και της δουλειαίς σου...

ΘΑΝ. "Εχεις δίκαιο, κυρά μου, πολὺ δίκαιο... 'Κάθησα λίγο περιστότερο σήμερα, γωρίς νὰ τὸ καταλάβω... Νὰ μὲ συμπαθᾶς... Έμεις οἱ γέροι, 'ζέρεις, καμμιὰ φορά ζεχνοῦμε και τὸ ίδιο μας κορμί... Και νὰ σου 'πῶ, κυρά μου, καλλίτερα είναι νὰ ζεχνᾶ κκνείς τὸ κορμί του παρά τὸν ἄλλον ποῦ δὲν πρέπει νὰ ζεχνᾶ ποτέ, γιατὶ έχουν νὰ ποῦνε τάχατες..."

ΡΙΤ. Καλά, καλά, δρεξι γιὰ φλυαρίες δὲν έγω... πήγαινε τώρα κι' ἀφησε τὴν κόρη σου να κυττάξῃ τὴ δουλειά της...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΘΑΝΑΣΗΣ και ΜΑΡΙΑΝΝΑ

ΜΑΡ. "Ακουσες;

ΘΑΝ. Τι πρᾶγμα;

ΜΑΡ. Αὐτὸ ποῦ σου εἶπεν ή κυρία.

ΘΑΝ. Κι' αὐτὸ ποῦ μου εἶπεν ή κυρία ἀκουσα, κι' ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἶπαν!

ΜΑΡ. Αλ̄, τότε ἀφησέ με γιατὶ έγω σιγύρισμα.

ΘΑΝ. Μὰ κ' έγὼ γιὰ σιγύρισμα μένω δῶ πέρα... Θὰ περιμένω τὸν ἀφέντη σου κ' υστερα θὰ φύγω... Ξεμπέρδευε! "Έγω ξουλή κι' ἀπόφασι νὰ σὲ πάρω ἀπὸ δῶ μέσα... Κι' αὐτὰ ποῦ μου λες ἐσὺ πῶς παίρνεις τάχατες ἔζηντα δραχμαὶς τὸν μῆνα δὲν τ' ἀκούω 'γώ... Χρήματα βρίσκει κκνείς, ύπόληψι δύως δύχι... "Η μὴ μου θέρρεψεν ή ἀφέντιά σου πῶς μὲ τὰ χρήματα μόνον ζῆ ὁ κόσμος..."

ΜΑΡ. 'Αμ' τι! μὲ τὴν ύπόληψι;

ΘΑΝ. (δργίλως). Ναι, μωρή!.. μὲ τὴν ύπόληψι, δπως έζησα κ' έγὼ κ' ή μάννα σου ή μακαρίτισσα!

ΜΑΡ. Γι' αὐτὸ πέθανε δοῦλα, μὲ είκοσι πέντε δραχμαὶς τὸν μῆνα και τρύπιο παποῦτσι!

ΘΑΝ. Και μὲ τὴν τιμὴ ἀκέρηα!

ΜΑΡ. Μὰ γιὰ νὰ σου 'πῶ και τὸ κάτω-κάτω... Δὲν έγω τάχατες κ' έγὼ ύπόληψι, δὲν είμαι σὰν τὴ μάννα μου κ' έγώ;

ΘΑΝ. Τότε, νὰ φύγης ἀπὸ δῶ μέσα ποῦ μπαινοθγαίνουν οἱ τραπεζίτες σὰν σαίτα τοῦ ἀργαλειοῦ!

ΜΑΡ. Πολὺ μὲ τοὺς τραπεζίτες τάχεις και δὲν κάνεις καλά... (γελῶσα) 'Εκτὸς ἀν τὸ κάνης ἀπὸ ἐκδίκησι ποῦ δὲν σεύμεινε πειὰ κκνένας εἰς τὸ στόμα!..

ΘΑΝ. "Αν δὲν ἔγω εἰς τὸ στόμα, ἔγω ὅμως ἔναν 'ς τὸ στομάχι... καὶ στὴς ἔξη θὰ λογαριασθοῦμε!

ΜΑΡ. (εἰρωνικῶς). "Α! ᾧ! Νὰ σου λείψουν ἡ μονομαχίας, παροκαλῶ, γιατὶ δὲν ἔγω δρεῖ νὰ σου γαλάσουν τὰ μοῦτρα...

ΘΑΝ. Ποιοί;

ΜΑΡ. "Η ἐφημερίδες ποῦ θὰ βάλουν τὴν εἰκόνα σου!.. Χάγι! ᾧ! ᾧ! Νόστιμο ποῦ θὰ είναι!.. Δὲν μου λέεις ἔχεις φωτογραφία;

ΘΑΝ. Νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃς!..

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οι ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

ΚΑΡ. (εἰσερχόμενος διὰ τῆς πρὸς τὸ ἀριστερὰ θύρας). Μπράχιο σου, κύρια Μαριάννα, μισή ωρα κτυπῶ κάτω καὶ κανεὶς δὲν ἔσχεται νὰ μ' ἀνοίξῃ... "Αν δὲν ἤταν καὶ ἡ σκάλα τῆς ύπηρεσίας, ἀκόμη θὰ περίμενα στὸν δρόμο.. "Α! ἐδῶ εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου, κύρι Θανάση;

ΘΑΝ. Ἐδῶ εἶμαι, ἀφεντικό μου. Σ' ἐπερίμενα νᾶρθης...

ΚΑΡ. "Εγεις τίποτα νὰ μου εἰπῆς;... (ό Θανάσης καταρεύει) "Αλλη ώρα νὰ περάσῃς γιατὶ τώρα ἔχω πολλὴν ἐργασίαν.

ΘΑΝ. Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς τώρα, ἀφεντικό, γιατὶ πειὸς στερα, μπορεῖ νὰ είναι ἀργά...

ΜΑΡ. Μήν τὸν ἀκοῦτε, κύριε, γιατὶ φαίνεται πῶς ἔχει δρεῖς γιὰ κουβέντα σήμερα.

ΚΑΡ. "Εσένα δὲν σ' ἐρώτησε κανείς... Πήγανες ἔξω, νὰ κυττάξῃς τὴ δουλειά σου.

ΜΑΡ. Μά...

ΚΑΡ. (επιτακτικῶς). "Ακούσεις;

("Η Μαριάννα ἐξερχομένη ἀπειλεῖ διὰ νευμάτων τὸν πατέρα της δάκνουσα τὸν δείκτη τῆς δεξιᾶς χειρός της. Ο πατήρ της τῆς ἀποκρίνεται ἐπίσης διὰ νευμάτων ὑποδηλούντων "Καλά, καλά, θὰ λογαριασθοῦμε!").

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΚΑΡΜΙΡΗΣ καὶ ΘΑΝΑΣΗΣ

ΚΑΡ. (καθήμενος πλησίον τοῦ γραφείου του). Λέγε λοιπὸν τί θέλεις νὰ μου εἰπῆς, ἀλλὰ σύντομα.

ΘΑΝ. Δὲν ἔέρω γιατὶ ἐσυνειθίσκωμεν δῆλοι μας νὰ λέμε, πῶς

ο κόσμος είναι κακός... Γιατί τάχα βλέπει τής πομπαίς μας και τής λέει; "Ας προσέχουμε μείς νὰ τής χρύσουμε ή καλλίτερα ίδες υὴ τῆς κάνουμε..."

ΚΑΡ. Γιὰ νὰ σου 'πω, κύρι Θανάση..."Αν ήλθες νὰ μου ἀναπτύξῃς αὐταὶς τῆς θεωρίαῖς, καλλίτερα θὰ κάνῃς νὰ τῆς ἀφήσῃς καὶ μαζὶ μ' αὐταὶς καὶ μένα.

ΘΑΝ. Νὰ μὲ συμπαθᾶς... Ήθελα νὰ εἰπῶ, πῶς αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς 'πω τώρα, είναι πράγματα ποῦ τὰ λέει ο κόσμος... καὶ γιὰ νὰ τὰ λέγη θὰ 'πη πῶς κατι τρέχει.

ΚΑΡ. Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει ἔμενα τι λέει ο κόσμος.

ΘΑΝ. Πολύ. Καὶ τὴν ἀφεντεά σου καὶ μένα... Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ λοιπόν, ἀπεφάσιτα, ποῦ λέει, ἀφεντικό μου, νὰ πάρω τὴν Μαριάνναν ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

ΚΑΡ. Γιατί;

ΘΑΝ. Γιὰ ν' ἀφήσω τὸν κόσμο νὰ λέγη μόνον γιὰ τὴν ἀφεντεά σου!

ΚΑΡ. Σὰν πολὺ μασσημένα τὰ λέεις τὰ λόγια σου καὶ δὲν καταλαβαίνω τίποτα... Θὰ πάρῃς τὴν Μαριάνναν, εἰπεις, ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Καὶ γιὰ ποῖον λόγον;

ΘΑΝ. (διστάζων). Διότι...

ΚΑΡ. "Ελα λοιπόν, λέγε.

ΘΑΝ. Μιὰ κι' ἄρχισα θὰ τελειώσω βέβαια... ξέρω δὲν ξέρω τοῦ λόγου σου πῶς θὰ πάρῃς τὸ πράγμα...

ΚΑΡ. Πολλὰ σκέρτσα κάνεις καὶ θὰ τὰ γιλάσουμε ἐπὶ τέλους!

ΘΑΝ. "Α! μπᾶ! Μετάξυ μας... κάθε ξέρω...

ΚΑΡ. "Α! ά! Μου φάίνεται, πῶς ἄρχισα νὰ μπαίνω 'ς τὸ νόημα... Καὶ σὲ προειδοποιῶ πῶς ἀν σκοπεύεις νὰ μου ζητήσῃς αὐξησιν τοῦ μισθοῦ της, σύτε μιὰ πεντάρα δὲν τῆς δίδω περιστότερον.

ΘΑΝ. (ιδίᾳ). Πάντα εἰς τὸν παρᾶ ἔγει τὸν νοῦ του ο κακορροίζοκος!... (ύψηλοφώνως) Καλὲ ποιὸς λογαριάζει τέτοια πράγματα... Ό παρας τάχα εἶνε μόνον εἰς τὸν κόσμο;

ΚΑΡ. Επὶ τέλους, ἐξηγήσου γιατὶ βιάζουμε.

ΘΑΝ. Καὶ βέβαια θὰ ἐξηγήσω... Θὰ πάρω λοιπόν τὴν κόρην μου διότι...

ΚΑΡ. Πάλι στάθηκες;

ΘΑΝ. Διότι ἡ γυναικά σου δὲν φάίνεται νὰ κρατάῃ τὸν ισιοδρόμο...

ΚΑΡ. (έγειρόμενος). Πῶς!... Ή γυναικά μου δὲν... Γιὰ στάσου... "Ελα 'δω... Εννοεῖς καλὰ τὴν σημασίαν τῶν σων λέγεις;

ΘΑΝ. "Αμ! πῶς! Σ' τὰ κουτουροῦ μιλάω!... Ο κόσμος λέει τόσα ποάγματα..."

ΚΑΡ. Ο κόσμος τὰ λέει! ή εἶναι;

ΘΑΝ. Μὰ κ' ἐγώ κόσμος εἴμαι... καὶ γιὰ νὰ τὰ λέω θὰ 'πῆ πῶς..."

ΚΑΡ. Λέγε λοιπόν... Μή κομπιάζῃς! Θὰ 'πῆ πῶς...

ΘΑΝ. Θὰ πῆ πῶς κατί ξέρω.

ΚΑΡ. Ξέρεις αἴ; ... "Εχεις ἀποδείξεις; Δυστυχία σου, ἂν δὲν ἔχεις ἀποδείξεις; "Άκουσες; Θέλω ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις χειροπικσταῖς!"

ΘΑΝ. "Ωστε τοῦ 'λόγου σου νὰ 'ποῦμε, δὲν ξέρεις τίποτα!..."

ΚΑΡ. "Αν ξέρω τίποτα!... Βρέ, γέρο μου, νοιώθεις τί λέει η σχῆμα; ... Καταλαβαίνεις τί θὰ εἰπῆ αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾶς ή δὲν καταλαβαίνεις;

ΘΑΝ. Ποῦ θὰ εἰπῆ, πῶς δὲν ἔχεις πάρει εἰδῆσαι τὸ τί σου μαγερεύουν!

ΚΑΡ. 'Εγώ; Ξέρεις καλά ποιὸς εἴμαι ἐγώ;... Ξέρεις πῶς ἔγεινα φονηᾶς... πῶς σκότωσα ἄνθρωπο για τὴν τιμὴν μου?

ΘΑΝ. "Οχι! ... "Οχι δὲν ξέρω τέτοιο πρᾶγμα καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶς... Καθὼς βλέπω σῆμας δὲν φαίνεται νὰ είναι πρωτάρα ή γυναῖκα σου ἀφοῦ..."

ΚΑΡ. Δὲν πρόκειται γι' αὐτήν... Πρόκειται γιὰ τὴν πρώτην

ΘΑΝ. "Α! είχες κι' ἄλλην;... 'Αμ! τότε φαίνεται πῶς τῶγει τὸ ζώδιόν σου νὰ..."

ΚΑΡ. Λίγα τὰ λόγια σου!... Κι' ἀκουσέ με προσεκτικά. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς δὲν ἔννοω νὰ παιζώ καὶ ἀπόδειξις τὸ προηγούμενον τὸ όποιον ἔχω, τὸ όποιον ἀφεύκτως θὰ ἐπαναλάβω, ἀν ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ μοῦ δοθῇ όμοια περίστασις. "Ημουν τριάντα πέντε ἑτῶν δταν ἐπῆρα τὴν πρώτην μου γυναῖκα... τὴν ἀγαπούσα σὰν τρελός... ή μᾶλλον σὰν ἡλίθιος, ἀφοῦ αὐτή τρεῖς μῆνας μετά τὸν γάμον μας παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἐφέδρου ἀνθυπολοχαγοῦ.

ΘΑΝ. Τῆς χρειαζότανε φαίνεται ή ἐφεδρεία!

ΚΑΡ. 'Ενγοεῖς, δτι μόλις ἔμαθα τὸ πρᾶγμα... ἀκοῦς καλά; Μόλις ἔμαθα τὸ πρᾶγμα, κκιροφυλακτῶ, τοὺς συλλαμβάνω ἐπ', αὐτοφώρω, καὶ χωρὶς ἄλλην διαδικασίαν, τὸν σκοτώνω σὰν σκυλί!.. ἀκουσες; Σὰν σκυλί!.. Τὸν ἐσκότωσα σὰν σκυλί!..

ΘΑΝ. Καὶ δὲν σ' ἐκάθησαν 'ς τὸ σκαμνί;

ΚΑΡ. Βεβαίως... 'Αλλ' οἱ ἔνορκοι, νοικοκυραῖοι δλοι τους καὶ τίμιοι ἄνθρωποι, μὲ ἡθώωσαν πανηγυρικῶς.

ΘΑΝ. "Έκαμαν πολὺ ἀσχῆμα!

ΚΑΡ. Γιατί;

ΘΑΝ. 'Άμ ! άφοῦ πήγες και ξαναπαντρεύτηκες !.. 'Εκτός πειά
άν έβαλες σκοπό νά ξεπαστρέψης δόλους τούς έφέδρους ...

ΚΑΡ. "Εφεδρος είνε κι' αύτός ;

ΘΑΝ Δηλαδή ... Βέβαια ... "Εφεδρος σύζυγος δὲν είνε ;

ΚΑΡ. (έκτος έαυτοῦ). Γέρο ! .. Πρόσεξε καλά ... Όμιλεῖς μὲ
βεβαιότητα, τῆς όποιας ἀγνοεῖς τὰς συνεπείας... Θέλω ἀποδεί-
ξεις !.. Καὶ σημείωσε ὅτι δὲν κάνω τὸν Φευτο - Οθέλλον, οὔτε
Ζηλιάρης είμαι ... Θέλω τὴν τιμήν μου ἀλώβητον ... τὸ μέτω-
πόν μου καθαρόν !.. "Ακουσεις ; Προκειμένου περὶ τιμῆς δὲν
πατίζω ... Τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν είνε ίκανὸν νά μὲ ἀναγκι-
τίσῃ προκειμένου περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου ... Καὶ ἀλλοίμονον
εἰς τὸν ύδριστὴν αὐτῆς ή τὸν συκοφάντην ! 'Εννόησεις ; Τὸν συ-
κοφάντην !.. 'Η αὐτὴ τιμωρία περιμένει καὶ τὸν ἔνα καὶ τὸν
ἄλλον ... Λοιπόν, ἐμπρός, λέγε' ἔχεις ἀποδείξεις ;

ΘΑΝ. "Εγώ.

ΚΑΡ. Φέρ' ταις !.. Φέρ' ταις, γλήγορα !..

ΘΑΝ. Στάσου... (παρατηρεῖ γύρω του μήπως ωτακουστῇ τις). 'Η
γυναῖκα σου εἰς τὰς ἔξη ἔχει ῥάντεσοῦ 'δῶ μέσα μὲ τὸν ἐρωμέ-
νον τῆς.

ΚΑΡ. "Άν εἶναι ἀλήθεια, ὁ δυστυχής αὐτὸς εἰς τὰς ἔξη καὶ
πέντε θὰ εἶναι σκοτωμένος !

ΘΑΝ. Πρόσεξε δύως ώς τότε μὴ προδοθῆς !..

ΚΑΡ. Εἴναι 'δική μου δύσλειὰ αὐτή... Σύ, θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ
θὰ κατασκοπεύης... κρύψου όπου θέλεις... Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ
ἐχθροῦ, θὰ τρέξῃς νά μὲ εἰδοποιήσῃς... Θὰ είμαι 'δῶ ἀπέναντι
εἰς τὸ ζαχχαροπλαστεῖον ... "Ακουσεις ; Ούκι καὶ ἀλλοίμονον εἰς
σέ, δυστυχισμένε, ἀν μὲ ἀνησυχησεις χωρὶς λόγον !.. "Έλα, πή-
γαινε ...

ΘΑΝ. Μά ...

ΚΑΡ. Πήγαινε, εἶπα !.. Εἰς τὰς ἔξη καὶ πέντε ὁ κόσμος θὰ ἔγη
ἀλιγοστεύσει κατὰ ἔνα ἄτιμον !..

ΘΑΝ. (έξερχόμενος; ιδίᾳ). Σὰν πολλὰ λέει καὶ δὲν μ' ἀρέσει !..
"Εξέρχεται διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΚΑΡΜΙΡΗΣ μόνος, εἶτα καὶ ΜΑΡΙΑΝΝΑ

ΚΑΡ. (μόνος). Έὰν μοῦ εἶνε πεπρωμένον καὶ πάλιν νά ...

ΜΑΡ. (Εἰσέρχεται σπεύδοντας ἀριστερόθεν). Μ' ἐφωνάξατε, κύριε;

ΚΑΡ. (δργίλωσ). Δεν έφώναξα κανένα!.. Θά όνειρεύεσαι, φυγεται... Θά βλέπης δνειρά, γιατί μόνον δνειρά βλέπεις έδω μέσα, δεν είν' έτσι;.. Λέγε μου τι είδες σήμερα νά το έξηγήσω άμεσως... "Ελα λοιπόν... λέγε! Τί δνειρόν είδες;

ΜΑΡ. (έκπληκτος). Μά, αφέντη;

ΚΑΡ. (δργίλωσ). Είδες ή δεν είδες;

ΜΑΡ. (έντρομος). "Οχι, δεν είδα...

ΚΑΡ. Τότε, τι είδες... είδες τίποτα' άλλο;... Μήλα λοιπόν, κούτσουρο... Είδες ή δεν είδες;

ΜΑΡ. Μά τι νά ίδω...

ΚΑΡ. "Α! ούτε δνειρόν είδες, ούτε πράγματα... Καλά!.. Θά σε κάνω έγώ νά ληγεις!..

ΜΑΡ. Νά φωνάξω της κυρίας:

ΚΑΡ. Γιατί; Πώς σου ήρθε αυτό... Νομίζεις πώς δεν είμι καλά;

ΜΑΡ. "Οχι... δέν...

ΚΑΡ. Τότε τι την θές την κυρίαν σου... Νά ληγή πώς ήλθα;.. Κι' αν με ληγή τι; Τι με θέλει... τι θά με κάνη.

ΜΑΡ. Μήπως σας είπε τίποτα ή πατέρας μου...

ΚΑΡ. Ό πατέρας σου;.. Τι να μου είπη;..

ΜΑΡ. Ξέρω κ' έγώ!.. Μήπως...

ΚΑΡ. Είχε τίποτε νά μου είπη ποῦ το ζέρεις και σύ;

ΜΑΡ. "Οχι, άλλα είνε τόσο λιόστροπος άνθρωπος, ποῦ τον κατεβαίνουν καμμιά φορά κάτι! λέαις...

ΚΑΡ. Σάν τι;

ΜΑΡ. Πολὺ άλλόκοτες! Φαντάζεται πράγματα...

ΚΑΡ. Τὰ όποια δεν είνε, αϊ;

ΜΑΡ. Μάλιστα.

ΚΑΡ. "Εξαφνηκέσσεις σε φαντάζεται! γιά κόρη του, δεν είνε έτσι!;

ΜΑΡ. Μά έγώ κόρη του είμαι.

ΚΑΡ. Ψέμματα λέεις!.. "Έκεινος είνε τίμιος άνθρωπος, κι' αν γίγουν κόρη του έσύ, δεν θά έπαιξες τὸν ρόλον ποῦ παίζεις έδω μέσα... Σιωπᾶς;

ΜΑΡ. Τι θέλετε νά είπω... "Υστερά σεϊς δεν μ' έρωτήσατε ποτέ κατ τίποτα...

ΚΑΡ. "Εχεις δίκαιον. Δεν μου λέεις έχεις έρωμένον;

ΜΑΡ. (αιδήμων). Κύριε...

ΚΑΡ. "Α! ναι, έλησμόνησα. Εισ' χώρα μά ξανύπανθρος και περιμένεις τὸν ύπεύθυνον πρώτα... Φρόντισε νά τὸν έυρης γλύγορα, άλλα κύτταξε νά είνε βλάχας, γιατί άλλοιώς θά περάσῃ

άσχημη ζωή, πολὺ ἀσχημη!.. Τίποτ' ἄλλο νὰ σ' ἔρωτήσω δὲν
ἔγω... πήγαινε... (*H Μαριάννα κινεῖται δπως ἐξέλθη*). Γιὰ στά-
σου... Ο δικαστικὸς κλητῆρας ἥλθε;

ΜΑΡ. "Οχι!"

ΚΑΡ. Τὸν μασκαρᾶ κι' αὐτόν! Ποτὲ δὲν ἔννοει νὰ ξεμπερ-
δεύσῃ μιὰ υπόθεσι γλήγορα!.. (*τῇ Μαριάννᾳ*). Πήγαινε, κι' ἄλ-
λοτε νὰ μὴ παρουσιάζεσαι γωρίς νὰ σὲ φυνάζουν.

(*H Μαριάννα ἐξέρχεται ἀριστερόθεν*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΚΑΡΜΙΡΗΣ μόνος, εἶτα καὶ ΡΙΓΑ.

ΚΑΡ. (*μόνος*). Αὐτή, γωρίς ἄλλο, κάτι! ξέρει... ὅπως κι' ὁ
πατέρας της κι' δῆλος ὁ ἄλλος κόσμος!.. Μόνον ἐγὼ δὲν ξέρω
τίποτα, ὁ ἥλιθιος!.. Μόνον ἐγώ, σὰν σύζυγος ποῦ εἴμαι!..

ΡΙΤ. (*Ἐξερχομένη τῶν δωματίων τῆς*). Μπᾶ! Κάτι! ἐνωρίς σή-
μερα;

ΚΑΡ. Σὲ ἐκπλήγτει;

ΡΙΤ. "Οχι, ἄλλὰ δὲν σ' ἐπερίμενα καὶ μοῦ ἐφάνη κάπως..."

ΚΑΡ. Δεν εἶνε τίποτε: ἥλθε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ πάλιν θὰ
εύγω... κάτι γαρτιὰ ἐλησμόνησα καὶ ἥλθε νὰ τὰ πάρω.

ΡΙΤ. Καὶ δὲν ἔστελνες κανέναν υπάλληλον;... Εἶνε ἀνάγκη
νὰ κοπιάζῃς ἔτσι μόνος σου;

ΚΑΡ. Δεν εἶνε δὲ καὶ κανένας σπουδάκος κόπος... ἄλλως τε,
δὲν νομίζεις ὅτι ὁ κόπος αὐτὸς ἐκμηδενίζεται ἀπέναντι τῆς εὐ-
γχαιστήσεως ποῦ αἰσθάνουμει αὐτὴν τὴν στιγμήν;

ΡΙΤ. Δηλαδή;

ΚΑΡ. Τῆς εὐχαιστήσεως ποῦ σὲ βλέπω ἐν τῷ μεταξὺ διὰ
μιαν στιγμήν.

ΡΙΤ. Νὰ τὸ πιστεύσω;

ΚΑΡ. "Αν ἀμφιβάλλῃς, ἀδικεῖς τὸν ἑαυτόν σου... (*ἐντόνως*).
Καὶ μόνον τὸν ἑαυτόν σου, διότι σὺ εἶσαι ἀνίκανη ν' ἀδικήσῃς
κανέναν ἄλλον, δὲν εἶνε ἔτσι;

ΡΙΤ. (*ἐν ἐκπλήξει*). Μά...

ΚΑΡ. Μή προσπαθής νὰ δικαιολογηθῆς... Τὸ ἀδικον εἶνε πρὸς
τὸ μέρος σου, διότι ἐγὼ οὐδέποτε θὰ θελήσω νὰ υποθέσω ὅτι
θέλεις ν' ἀδικήσῃς ἐμένα... Εἴμαι βέβαιος ὅτι τοιαύτη σκέψις
οὐδὲ σου πέρασε καν ἀπὸ τὸν νοῦν ποτέ!..

ΡΙΤ. Τί νὰ σου εἰπῶ!.. Αἱ σκέψεις σου καὶ οἱ λόγοι σου δὲν

μοῦ φαίνονται νὰ ἔχουν εἰρμὸν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἐκτὸς ἀν
απατῶμα! :

ΚΑΡ. Βεβαίως καὶ ἀπατᾶσαι!.. Ἐγὼ μόνον θὰ ἔχω αὐτὸ τὸ
προνόμιον; Ἀπατᾶσαι, ἀγάπη μου, καὶ πολὺ μάλιστα... Δὲν
ἔρω ἀν τὸ ἔξωτερικὸν τῆς κεφαλῆς μου φαίνεται ἀνώμαλον,
καὶ τὸ ἔσωτερικὸν σὲ βέβαιω εύρισκεται εἰς πολὺ δραματὴν κα-
τάστασιν... ἐπομένως καὶ αἱ σκέψεις μου καὶ οἱ λόγοι μου ἔχουν
τὸν προσήκοντα εἰρμόν, τὸν ὅποιον σὲ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπο-
κρίνεται ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεσαι! ..

ΡΙΤ. Πιθανὸν νὰ εἴνε ὅπως λέεις... ἀλλ' ὀφείλεις νὰ ὅμολο-
γήσῃς ὅτι τὸ ὄφος σου, παρὰ τὴν συνήθειάν σου, εἴνε κάπως
ἀλλόχοτον... ή μᾶλλον τὸ ὄφος ἔκεινο τὸ ὅποιον λαμβάνεις ὁσά-
κις ὑποστῆ καμμίαν ζημίαν ἢ ἔταιρία σας.

ΚΑΡ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἔχεις δίκαιον... Πράγματι, ή ἔταιρία
μας, ἀκοῦς; ή ἔταιρία μας... ή ἔταιρία μας, λέγω, ὑπέστη
μεγάλην ζημίαν!

ΡΙΤ. Καὶ τί πταιώ ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

ΚΑΡ. (παραφερόμενος). Ἀλλὰ ποιός πταιεῖ, ἐγώ!.. (συνεργό-
μενος). Δηλαδή... βέβαια... ἐσὺ τί πταις... ἀλλὰ δὲν εἴνε τί-
ποτα... (κάθηται).

ΡΙΤ. "Οποιος ἀγαπᾷ τὰ γρήματα, πάντοτε ἔχει αὐτὰς τὰς
συγκινήσεις.

ΚΑΡ. "Εσύ, δὲν τ' ἀγαπᾶς;

ΡΙΤ. "Οχι.

ΚΑΡ. Τότε, τί ἀγαπᾶς; "Εμένα;

ΡΙΤ. "Η ἀλήθεια είνε ὅτι θὰ σὲ ἀγαποῦσα περισσότερον ἐὰν
δὲν ἔσουν τόσον φιλοχρήματος. Σου κακοφαίνεται; .. Κύτταξε
εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ιδῆς τί ὅψιν ἔχεις... σου τὴν μετέβαλες ἡ
ἀπώλεια τῶν γρημάτων... σὲ κατέστησεν ἀγγώριστον... "Ἐγω
λοιπὸν δίκαιον νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ ὅσον ἐπεθύμουν;

ΚΑΡ. "Οχι!.. Δὲν ἔχεις καθόλου δίκαιον... "Εὰν ἀγαπῶ τὰ
γρήματα, τὰ ἀγαπῶ πρὸς χάριν σου, νὰ μὴ σου λείψῃ τίποτε,
νὰ μὴ στερηθῆς τίποτε.

ΡΙΤ. "Οσα ἔχομεν εἴνε ἀρκετὰ νὰ ζήσωμεν ὅπως πρέπει."

ΚΑΡ. Ποτὲ τὰ γρήματα δὲν εἴνε ἀρκετά... ἀπόδειξις ὅτι ὁ
ἄνθρωπος ζητεῖ καὶ μετὰ θάνατον νὰ ἔχῃ γρήματα, γι' αὐτὸ
ἔρχονται καὶ ἀσφαλίζονται εἰς τὴν ἔταιρίαν μας...

ΡΙΤ. "Ωραία ἐπιχείρησις αὐτή!.. Ν' ἀσφαλίζης τὴν ζωὴν
τοῦ ζῆλου διὰ νὰ φθείρῃς τὴν ιδικήν σου... "Ας μοῦ λείψῃ!
Προτιμῶ ὀλιγώτερα γρήματα καὶ περισσοτέραν ήσυχιαν.

ΚΑΡ. (ἐγειρόμενος). "Ἐγώ προτιμῶ καὶ τὰ δύω!"

ΡΙΤ. Δέν είνε πολὺ εύχολον.

ΚΑΡ. Θὰ τὸ κάμω ἐγὼ νὰ είνε !

ΡΙΤ. Μὰ δὲν βλέπεις σὲ τὶ κατάστασιν εύρισκεσαι αὐτὴν τὴν στιγμήν ;

ΚΑΡ. Βεβαίως καὶ βλέπω γιατὶ μου ἄνοιξαν τὰ μάτια . . . Άλλὰ μεῖνε ἥσυχη δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ . . . "Οχι ! δὲν θὰ διαρκέσῃ !

ΡΙΤ. Νὰ τὸ ἴδω καὶ νὰ μὴ τὸ πιστεύσω.

ΚΑΡ. Θὰ τὸ ἴδης καὶ πολὺ γλήγορα μάλιστα ! (Παρατηρεῖ τὸ ώφολόγιόν του). Πάρα δέκα . . . "Αν ἀργήσω τὸ βράδυ, μὴ μὲ περιμένης . . . (βαίνει πρὸς τὸ γραφεῖον του).

ΡΙΤ. Δὲν γίνεται . . . θὰ σὲ περιμένω ὅπως πάντοτε . . .

ΚΑΡ. Πολὺ καλά, ἀφοῦ τὸ θέλεις, περίμενέ με !.. (ἀνοίγει τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του). Περίμενέ με !.. (λαμβάνει ἐκ τοῦ συρταρίου περιστροφον, διπερ φέτει εἰς τὸ δύπισθεν τοῦ παταλονίου θυλάκιον χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ ἡ Ρίτα). Περίμενέ με !.. (κινεῖται ὅπως ἔξελθῃ).

ΡΙΤ. Φεύγεις χωρὶς νὰ μὲ φιλήσῃς ;

ΚΑΡ. (ἐπιστρεφόμενος) "Α ! ναὶ . . . ἐλησμόνησα.

ΡΙΤ. Βλέπεις τὶ κάνουν τὰ χρήματα ; (Ο Καρολίδης προχωρεῖ πρὸς τὸ γραφεῖον του). Μὰ ποῦ πηγαίνεις ;

ΚΑΡ. Μὴ μὲ ξεσυνειζεσαι, εἴμαι ἀφιερημένος . . . Νὰ σὲ φιλήσω λοιπόν, αἴ ; (τὴν λαμβάνει ἐκ τῶν δύο βραχιόνων καὶ τὴν παρατηρεῖ ἀσκαδαμυκτεῖ καὶ κατὰ πρόσωπον). Νὰ σὲ φιλήσω, αἴ ; (μετά τυνα παῦσιν). Θὰ σὲ φιλήσω ὅταν γυρίσω !.. (παρατεῖ ἀποτόμως τοὺς βραχίονας τῆς Ρίτας καὶ ἔξερχεται σπεύδων).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΡΙΤΑ μόνη, εἶτα καὶ ΜΑΡΙΑΝΝΑ

ΡΙΤ. Μεγάλο ἐλάττωμα ἡ φιλοχρηματία ! Πολὺ μεγάλο !..

ΜΑΡ. (εἰσέρχεται σπεύδοντα). Κυρία ! Κυρία !..

ΡΙΤ. Μ' ἐτρόμαξες, καῦμένη !

ΜΑΡ. 'Ο ἀφέντης τὰ ζέρει ὅλα !.. Τοῦ τὰ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἀφωρισμένος ὁ πατέρας μου !

ΡΙΤ. Πῶς !

ΜΑΡ. Ναὶ, κυρία μου, λύσσαξε τώρα τρεῖς ἡμέραις νὰ βρῆ περιστασι νὰ τοῦ τὰ εἰπῆ.

ΡΙΤ. Καὶ σὺ ποῦ εἶχες τὸν νοῦ σου ;

ΜΑΡ. "Εκανα ὅτι μπόρεσα, κυρία μου, νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα ... εἶνε, βλέπεις, ἀτιμος ἄνθρωπος !"

ΡΙΤ. "Ατιμος ;.. Τότε, πῶς ἔμπαινε στὸ σπίτι μου τόσον καιρό !.. Σὺ φταις !.. Κι' ὅτι συμβῆ δῶ μέσα, σὺ θὰ είσαι ἡ αἰτία ... 'Αφοῦ τὸν ζεύχεας τὸν πατέρα σου τὶ πρᾶγμα εἶνε, ἔπειρε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς !"

ΜΑΡ. Δὲν ἐπίστευα ποτὲ πῶς θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ εἴπῃ !"

ΡΙΤ. Αὐτοῦ τοῦ εἰδούς οἱ ἄνθρωποι ὅλα τὰ τολμοῦν. Δὲν ἔχουν ἐπάνω τους οὔτε ἱερόν, οὔτε ὅσιον !.. Μπαίνουν εἰς τὰ σπίτια τοῦ κόσμου καὶ φέρουν καταστροφάς !.. εἶνε ἀσυνείδητοι !..

ΜΑΡ. Εἶνε, κυρία μου, ὅτι θέλεις ... 'Αλλὰ τώρα πρέπει νὰ φροντίσωμε νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα ...

ΡΙΤ. Καὶ τί ἀκριβῶς τοῦ εἴπεν ὁ πατέρας σου ;

ΜΑΡ. Δὲν ζέρω .. ἀλλ' ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ἀφέντη, φάνεται πῶς τοῦ εἶπε γιὰ τὸν κ. Βαρλῆν.

(Άκοντεται τὸ ωρολόγιον σημαῖτορ τὴν ἔκτην).

ΡΙΤ. "Ω ! "Όπου κι' ἂν εἶνε, θὰ ἔλθῃ... "Ω Θεέ μου ! Κι' ἂν συνηγνηστῇσαν εἰς τὸν δρόμον ; !..

ΜΑΡ. Καλλίτερα, κυρία, πασὰ μέσ' 'ς τὸ σπίτι.

ΡΙΤ. Τρέξε γλήγορα εἰς τὴν ἔξωπορτα νὰ εἰδοτούήσῃς τὸν Βαρλῆν ... πρὸ πάντων μὴ τὸν ἀφήσῃς ν' ἔνεθῃ ...

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΒΑΡΛΗΣ

ΒΑΡ. (εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βάθους). Εἶνε ἀργά !

ΡΙΤ. (σπεύδοντα πρὸς αὐτόν). "Ω ! φύγε ! φύγε !.. "Αν μ' ἀγκάπτες, φύγε !.. Σύ, Μαριάννα, κύτταξε μὴν ἔργεται κανείς ...

(Ἡ Μαριάννα ἔξέρχεται σπεύδοντα).

ΒΑΡ. Μὲ τί συμβαίνει ; Τί τρέχει ;

ΡΙΤ. "Επροδόθημεν !.. Ο. σύζυγός μου τὰ ζεύχει δόλα !.. Φύγε σὲ πασακαλῶ, φύγε ... "Έγω κακάς προκατίθησεις ...

ΒΑΡ. Δὲν βαρύεσσαι !.. Κανείς μας δὲν θὰ πάθη τίποτε ... Θὰ μοῦ στείλη μάρτυρας, θὰ τοῦ στείλω τοὺς ἰδικούς μου, καὶ θὰ συμφιλιωθῶμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς σὰν δύο ἔξυπνοι ἄνθρωποι ... 'Η τιμή, βλέπεις, ικανοποιεῖται τόσον εὔκολα ... ἀσκεῖ μόνον νὰ πατήσουν οἱ ἀντίπαλοι ἐπὶ τοῦ πεδίου αὐτῆς ! ..

ΡΙΤ. Είσαι ἀσυλλόγιστος ! 'Εὰν σὲ εὑρῇ ἐδῶ, θὰ σὲ σκοτώσῃ

... Κάμε μου τὴ γάρι καὶ φύγε ... Σ' ἔξορκίζω ... "Ισως μετὰ
μίαν στιγμὴν νὰ είνε ἀργά !

ΒΑΡ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, φεύγω.

ΡΙΤ. Σ' εὐχαριστῶ ... Καὶ ἂν δὲν σὲ εἰδωποιήσω μὲ τὴν Μα-
ριάνναν, μὴν ἐπανέλθης.

ΒΑΡ. Νὰ ἡξευρες πόσον μὲ φοβίζει αὐτὴν ἡ ἐπ' ἀρίστον
χλεια !... Ἐν τούτοις, τί νὰ γίνη, θὰ ύπακουσω· ἀλλὰ πολὺ^ν
σοβοῦμαι; ὅτι θὰ ἐπανέλθω εἰς τὰς τάξεις ἀπρόσκλητος !..

Ανήκω, καθὼς ξεύρεις, εἰς ἥλικιαν ἡ ὅποια προσέρχεται γω-
ρίς νὰ κληθῇ ! .. Αὐτοῦ !

ΡΙΤ. Au revoir !

ΒΑΡ. Αὐτοῦ ! .. Χωρὶς κάν ἔνα φίλημα ;

ΡΙΤ. "Ελα ... κάμε γλήγορα !

ΒΑΡ. Μαγκόπιαιδο !.. (Σπεύδει καὶ τὴν ἀσπάζεται).

[Ἐν τῷ μεταξὺ ὅρμῃ ὁ Καρμίρης παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Θα-
νάτου. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ φιλήματος σύρει τὸ περιστροφόν του καὶ
έτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ κραυγάζων :]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑΡ. "Ατιμε !...

Η Ρίτα βάλλουσα κραυγὴν πίπτει ἐπὶ καθίσματος. Ὁ Βαρλῆς
σιρέφεται ἔντρομος πρὸς τὸν Καρμίρην. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς
ἀναγνωρίζων τὸν Βαρλῆν πετῷ ἐπὶ τῆς χειρός του τὸ ὄπλον
καὶ πίπτει ἐπὶ καθίσματος βάλλων κραυγὴν. Ὁ Θανάτης
παρακολουθεῖ ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἔκπληκτος. Ἐν τῷ
μεταξὺ ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους ἡ Μαριάννα
κάτωχρος).

ΘΑΝ. (μετά τινα παῦσιν πρὸς τὸν Καρμίρην). "Ολο κύτο ἦτανε
τὸ κουράγιο σου ;

ΚΑΡ. Εἶνε ἀσφαλισμένος εἰς τὴν ἔταιριαν μας ἀντὶ τοιάντα
χιλιάδων δραχμῶν !

ΘΑΝ. "Ετσι ;! .. (κραυγάζων). Μαριάννα !.. Μαριάννα !.. (ἴδων
αὐτὴν παρὰ τὴν θύραν τὴν ὠθεῖ πρὸς τὰ ἔξω). "Ελα !.. τρέβα !..
τρέβα σου λέω !.. "Εδῶ μέστι ἡ τιμὴ κοστίζει τοιάντα γιλιάδες !..
(οὕπτει περιφρονητικὸν βλέμμα γύρω του καὶ ἀπέρχεται μετὰ τῆς
Μαριάννας).

ΒΑΡ. (χαιρετῶν τὸν Καρμίλην). Εἶψας εἰς τὰς διαταγάς σας -
(εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΚΑΡΜΙΡΗΣ, ΡΙΤΑ καὶ ΔΙΚΑΣΤ. ΚΛΗΤΗΡ.

ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. (εἰσερχόμενος καὶ χαιρετῶν). Ή ἔξωσις τῆς χή-
ρας ἔγινε!..

ΚΑΡ. (έγειρόμενος ἀποτόμως). Καλά!..

N. I. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Εκ τῆς πλειάδος τῶν περὶ τὸ χαριέστατον τοῦτο εἶδος τῆς τέχνης
λίαν εὐδοκίμως ἀσχολουμένων τυγχάνει ἀναντιρρήτως καὶ ὁ φίλ-
τατος ἡμῶν συνεργάτης κ. Μ.χ. Ἀθανασιάδης, ὁ καλλιτέχνης
τῶν ὄρχιων καὶ ἐκφραστικῶν καὶ φαι-
δροτάτων γραμμῶν, δι' ὧν σκορπίζει
τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸ μειδίαμα, πληγώ-
νει μὲν χάριν πρόσωπα καὶ πράγματα,
ἐξεικονίζει τύπους καὶ μορφὰς κωμι-
κᾶς, τέρπει, σατυρίζει, πειράζει μὲ
ὅλον τὸ γλυκὺ μέθυ τοῦ γελοιογραφι-
κοῦ του καλάμου. Εἶνε ὁ γνωστὸς συγ-
τάκτης τῆς «Σφύρας», ήτις, μετὰ τὸν
ἀμίμητον «Ἀσμοδαῖον» καὶ τὸ εὐθυ-
γραφικὸν ἑδομακίατον «Ἀστυ» τοῦ
μοναδικοῦ μας Θέμου Αννίνου, τοῦ κα-
τέχοντος τὰ σκηνῆτρα τῆς παρ' ἡμῖν
γελοιογραφίας, ἀπέμεινε τὸ μόνον σατυρικὸν γελοιογραφικὸν φύλ-
λον ἐν Ἑλλάδι, τοῦ ὄποιου τὴν ἀπόλαυσιν συνιστῶμεν ἐκθύμως
εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους καὶ ἀναγνώστας τοῦ «Ημιρολογίου».
εἰς οὓς γνωρίζομεν ὅδε καὶ τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν τοῦ φί-
λου καλλιτέχνου. Εἰς τὴν «Σφύραν» τοῦ κ. Ἀθανασιάδου παρ-
ελαύνει - διὰ τὸ ἔχωσιν ύπ' ὅψιν - δηλητὴ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ
κίνησις τῆς ἑδομάδος ύπὸ τὸ κωμικὸν καὶ εὐθυμον καλειδοσκό-
πιον τῆς κομψῆς του γραφίδος.

